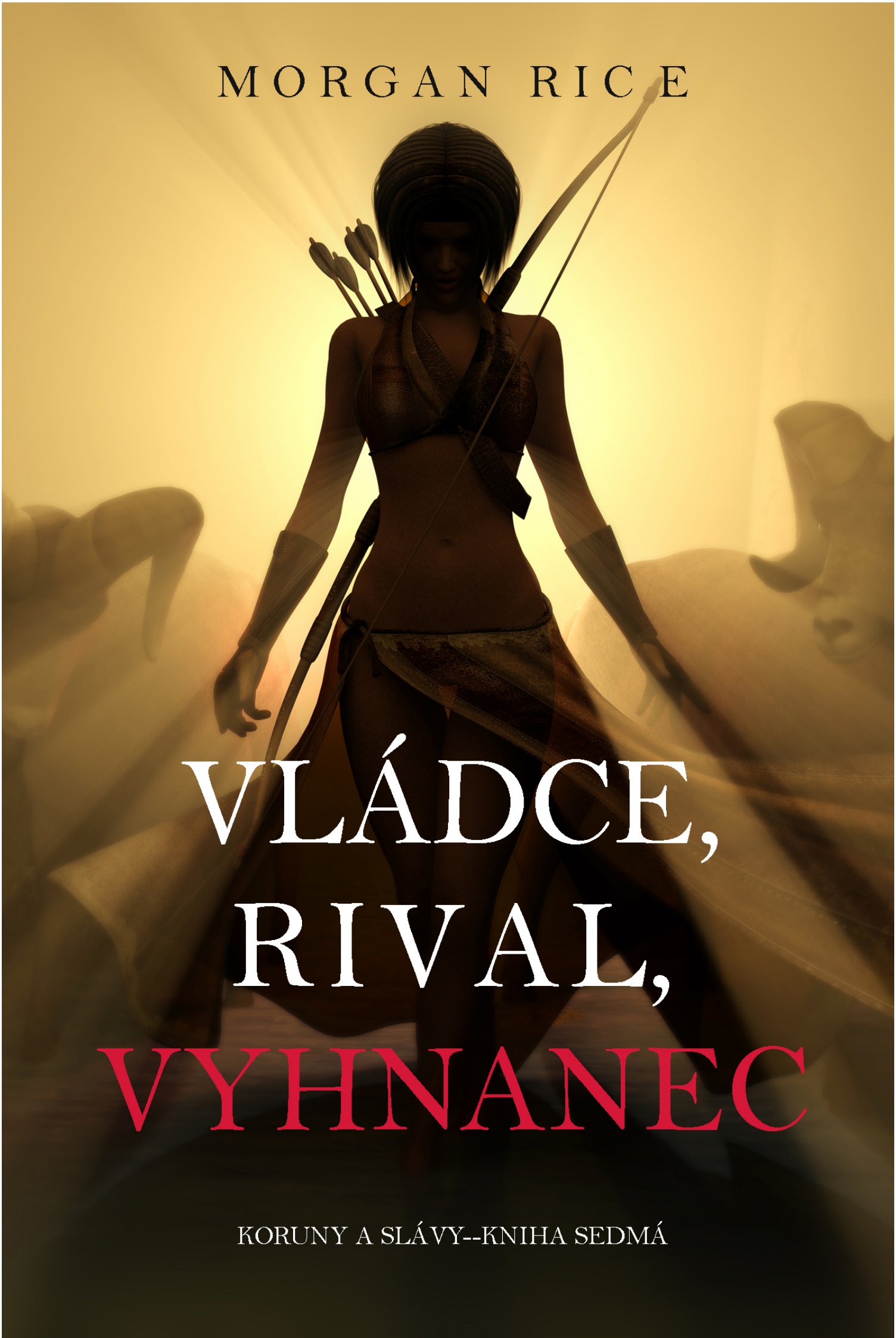

MORGAN RICE

VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC

KORUNY A SLÁVY--KNIHA SEDMÁ

Koruny A Slávy

Morgan Rice

Vládce, Rival, Vyhnanec

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Vládce, Rival, Vyhnanec / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Koruny A Slávy)

Morgan Rice přišla s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy plné odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce… Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (komentář k Vzestup draků) VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC je sedmá kniha ze série bestsellerů epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY od Morgan Rice, která začíná knihou OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA. Delos je v troskách a Ceres, Thanos i ostatní odplouvají na poslední místo v Impériu, které je ještě svobodé, na Haylon. Doufají, že se jim tam podaří shromáždit těch několik zbývajících bojovníků za svobodu, opevnit se a ubránit se hordám ze Šeropelu. Ceres brzy zjistí, že pokud se jim má podařit ubránit ostrov, bude potřebovat víc než obvyklé umění boje. Bude muset zlomit čarodějovo kouzlo a získat zpět moc Prastarých. A tak musí sama putovat do nejtemnější části světa, kde ji čeká krvavá řeka a místo, kde neexistuje život ani smrt. Místo, které opustí spíše mrtvá než živá. První kámen Irrien je zatím rozhodnut udržet si Stephanii jako otrokyni a utiskovat Delos. Další šeropelské Kameny ale mají jiné plány. VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC vypráví epický příběh tragické lásky, pomsty, zrady, ambicí a předurčení. Kniha plná nezapomenutelných postav a dech beroucí akce nás přenese do světa, na který nikdy nezapomeneme, a přiměje nás znovu a znovu se zamilovávat do fantasy. Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série Odkaz dračích jezdců od Christophera Paoliniho… Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek. The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků) Kniha osmá ze série Koruny a slávy vyjde již brzy!

© Rice M.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ 10
KAPITOLA DRUHÁ 14
KAPITOLA TŘETÍ 18
KAPITOLA ČTVRTÁ 22
KAPITOLA PÁTÁ 26
KAPITOLA ŠESTÁ 30
Конец ознакомительного фрагмента. 31

VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC

(KORUNY A SLÁVY--KNIHA SEDMÁ)

MORGAN RICE

(PŘELOŽIL TOMÁŠ SLAVÍK)
Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také zbrusu nové epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mýlili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trolů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.”

--Books and Movie Reviews
Roberto Mattos

“Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho…. Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek.”

--The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)

“Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu spřádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti… Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné… A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“V této akcí nabité první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků) Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina „Thora“ McLeoda, jehož snem je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi… Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.”

--Publishers Weekly
Knihy od Morgan Rice
CESTA OCELI
POUZE KDO JE HODEN (Kniha č.1)
KORUNY A SLÁVY
OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č.1)
TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č.2)
RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC (Kniha č.3)
REBEL, PĚŠEC, KRÁL (Kniha č.4)
VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ (kniha č.5)
HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA (kniha č.6)
VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC (kniha č.7)
VÍTĚZ, PORAŽENEC, SYN (kniha č. 8)

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ
VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)
POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č.2)
OTĚŽE CTI (Kniha č.3)
ZROZENÍ UDATNOSTI (Kniha č.4)
ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č.5)
NOC STATEČNÝCH (Kniha č.6)
ČARODĚJŮV PRSTEN
CESTA HRDINY (Kniha č.1)
POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)
OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)
POKŘIK CTI (Kniha č.4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)
TRILOGIE PŘEŽITÍ
ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)
ARÉNA TŘI (Kniha č.3)
VAMPIRE, FALLEN
PŘED ÚSVITEM (Kniha č.1)
UPÍŘÍ ŽURNÁLY
PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)

PŘEDURČENA (Kniha č.4)
ŽÁDANÁ (Kniha č.5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)
NALEZENÁ (Kniha č.8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)
PROKLETÁ (Kniha č.11)
POSEDLÁ (Kniha č.12)

Chcete knihy zdarma?

Zaregistrujte se na e-mail list Morgan Rice a získejte zdarma 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 hru, 1 grafický román a exkluzivní dárky! Pro registraci navštivte: www.morganricebooks.com

Copyright © 2017 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořiďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Obálka Leafsomen, použito v licenci istock.com.

OBSAH

KAPITOLA PRVNÍ
KAPITOLA DRUHÁ
KAPITOLA TŘETÍ
KAPITOLA ČTVRTÁ
KAPITOLA PÁTÁ
KAPITOLA ŠESTÁ
KAPITOLA SEDMÁ
KAPITOLA OSMÁ
KAPITOLA DEVÁTÁ
KAPITOLA DESÁTÁ
KAPITOLA JEDENÁCTÁ
KAPITOLA DVANÁCTÁ
KAPITOLA TŘINÁCTÁ
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ
KAPITOLA PATNÁCTÁ
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
KAPITOLA OSMNÁCTÁ
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ
Věnováno památce Rebeky Barrettové.

Úžasné, milující osobě, jejíž život na Zemi byl až příliš krátký--a také skutečné bojovnici. Ať Bůh dopřeje tvé duši klid, stejně jako duším Shaniy i tvojí úžasné matky Rhondy.

KAPITOLA PRVNÍ

Irrien miloval bitvy, vzrušení z vědomí, že je silnější než jeho soupeř – pohled na výsledky jeho výpravy byl ale mnohem lepší.

Projížděl troskami Delosu, sledoval drancování, naslouchal výkřikům slabých, které jeho muži zabíjeli, bili, znásilňovali a drtili. K přístavu mířily dlouhé řady spoutaných otroků a na jednom z náměstí už se začalo obchodovat s ukradenými věcmi a zajatými lidmi. Irrien se snažil ignorovat bolest v rameni, kterou při chůzi cítil. Před svými muži nesměl projevit slabost.

Velká část města byla zničená, ale Irrienovi to bylo jedno. Co je zničené, se dá znovu postavit, hlavně když je k dispozici dostatek otroků a bičů nad nimi. A dá se to znovu postavit tak, jak si přeje on.

Samozřejmě se našli i tací, kteří měli vlastní požadavky. V současné době ho následovali jako žraloci následující pach krve. Válečníci, kněží a spousta dalších. Byli to zástupci ostatních příslušníků Rady kamenů ze Šeropelu. Dohadovali se o tom, co by si pro sebe mohli urvat jejich páni. Byli tu obchodníci, kteří se snažili nabízet co nejlepší ceny za transport Irrienova vydrancovaného zboží zpět do zemí nekonečného popela a prachu.

Irrien je většinou ignoroval, ale oni byli stále poblíž.

„První kameni," pronesl jeden z nich. Měl na sobě kněžskou róbu s opaskem zdobeným prstními kůstkami a ve vousech pomocí stříbrného drátku zapletené svaté symboly. Amulet zdobený heliotropem znamenal, že patří k jednomu z nejvýše postavených lidí v řádu.

„Co si přeješ, svatý muži?" zeptal se ho Irrien. Když mluvil, nepřítomně si mnul rameno a doufal, že si nikdo neuvědomí proč.

Kněží rozpřáhl ruce tetované runovými symboly, které jako by se při každém pohybu lehce měnily.

„Nejde o to, co chci já, jde o to, co žádají bohové. Poskytli nám vítězství. Je jen správné, že jim poděkujeme přiměřenou obětí."

„Chceš tím říct, že vítězství nezískala síla mých paží?" obořil se na něj Irrien. Nechal v hlase zaznít nevyřčenou výhružku. Kněží využíval, když se mu to hodilo, ale nehodlal jim dovolit, aby ho ovládali.

„Dokonce i nejsilnější musejí chápat přízeň bohů."

„Promyslím to," zopakoval Irrien odpověď, kterou dnes použil už mnohokrát. Lidé si žádali jeho pozornost, materiál, celá řada lidí si chtěla urvat kus pro sebe z toho, co on získal. Takové už bylo prokletí panovníků, ale také to byl symbol jeho moci. Každý, byť i silný muž, který přišel k Irrienovi žádat o laskavost, tím vlastně přiznával, že si sám neumí vzít to, co chce.

Zamířili zpět k hradu a Irrien si uvědomil, že už plánuje, kalkuluje a přemýšlí, kde bude nutné provést opravy a kde nechá postavit sochy znázorňující jeho moc. V Šeropelu by takovou sochu lidé zničili nebo ukradli ještě dřív, než by byla dokončena. Tady možná bude připomínat jeho vítězství až do konce časů. Až se uzdraví, bude mít spoustu práce.

Když se přiblížili k hradbám, prozkoumal Irrien jejich obranu. Hradby byly silné, dost silné na to, aby odrazily jakéhokoli nepřítele, pokud by Irrien velel obráncům. Pokud by někdo býval neotevřel brány, velmi pravděpodobně by hrad dokázal vzdorovat Irrienovým jednotkám až do doby, než by vypukly nevyhnutelné konflikty mezi kameny.

Lusknul prsty směrem ke sloužícímu. „Chci, aby všechny tunely pod hradem byly uzavřeny. Je mi jedno, kolik při tom zemře otroků. Pak proveďte totéž s tunely pod městem. Nechci tu žádné krysí chodby, kterými by se mohli bez mého vědomí plížit lidé."

„Ano, První kameni."

Pak pokračoval do hradu. Sloužící už přistěhovali šeropelské prapory. Zdálo se ale, že někteří nedostali rozkazy, které jim poslal. Tři jeho muži strhávali tapisérie, vylupovali drahokamy z očí soch a cpali si je do měšců.

Irrien vykročil kupředu a viděl, že se muži rozhlížejí s ostražitostí, kterou se v nich snažil vzbuzovat.

„Co tu děláte?“ zeptal se.

„Pokračujeme v plenění města, První kameni,“ odpověděl jeden. Byl mladší než zbývající dva. Irrien předpokládal, že se k invazi přidal jen kvůli příslibu dobrodružství, stejně jako spousta dalších.

„A vaši velitelé vám řekli, abyste plenili i v hradu?“ zeptal se Irrien. „Nařídili vám, abyste šli sem?“

Z výrazů všech tří mužů vyčetl všechno, co potřeboval vědět. Všichni dostali rozkaz, aby systematicky plenili město, ale tohle nebylo systematické. Od svých válečníků žádal disciplínu a tohle nebylo disciplinované.

„Mysleli jste si, že si jen tak vezmete, co se vám zlíbí,“ prohlásil Irrien.

„Tak to v Šeropelu chodí!“ zaprotestoval jeden z mužů.

„Ano,“ souhlasil Irrien. „Silní si berou od slabších. Proto jsem získal tenhle hrad. A vy se teď snažíte brát si ode mne. Myslíte si, že jsem slabý?“

Už neměl svůj velký meč, a i kdyby ano, zraněné rameno bolelo tak, že by ho stejně nemohl použít. Tasil tedy dlouhý nůž. Prvním bodnutím ho vrazil nejmladšímu skrz spodní čelist až do mozku.

Prudce nůž vytrhnul a odkopnul druhého muže, který se mezitím snažil chopit vlastních zbraní, na zeď. Vykryl útok třetího a bez námahy mu proťal hrdlo. Když muž padal k zemi, Irrien ho ještě odkopl.

Muž, kterého skopl na zeď, teď couval se zdviženýma rukama.

„Prosím, kameni Irriene. Byla to chyba, nepřemýšleli jsme.“

Irrien udělal krok kupředu a beze slova ho bodl. Bodal znovu a znovu. Držel si toho slabocha tak, aby nepadl příliš brzy. Snažil se nevnímat bolest v rameni a stále bodal. Nešlo jen o zabíjení, šlo o ukázku jeho moci.

Když nakonec nechal muže padnout, obrátil se k ostatním a rozpřáhl ruce v jasné výzvě.

„Je tu ještě někdo, kdo si myslí, že jsem tak slabý, aby si mohl jen tak přivlastnit to, co mi patří? Myslí si ještě někdo, že mě může okrádat?“

Všichni mlčeli, samozřejmě. Irrien je nechal, aby ho následovali cestou do trůnního sálu.

Jeho trůnního sálu.

Kde na něj právě čekala jeho trofej.

*

Když Irrien vstoupil do trůnního sálu, Stephania se zachvěla. Nenáviděla se za to. Klečela vedle trůnu, na kterém ještě před krátkou dobou sama seděla. Na místě ji držely zlaté řetězy. Když byla v sále sama, zkoušela se z nich vyprostit, ale neměla šanci.

Irrien vykročil přímo k ní a Stephania se nutila potlačit strach. Zbil ji, spoutal ji, ale ona měla stále možnost volby. Mohla se nechat zlomit, nebo mohla vše využít ke svému prospěchu. Nějaký způsob už si navzdory všemu najde.

Být připoutaná vedle Irrienova trůnu konec konců mělo jisté výhody. Znamenalo to, že si ji chce nechat. Znamenalo to, že ji jeho muži nechali na pokoji, i když kvůli svému uspokojení odvlekli její služebné a sloužící. Znamenalo to, že je stále v centru všeho dění, i když nad ním neměla kontrolu.

Zatím.

Stephania sledovala Irriena, jak si sedá na trůn, pozorně si všímala každého jeho pohybu, posuzovala ho stejným způsobem, jako lovec zkoumá území, na kterém žije jeho kořist. Bylo jasné, že ji chce, protože proč by si ji jinak držel u sebe a neposlal ji otrokářům? S tím se dalo pracovat. Irrien si mohl myslet, že je Stephania jeho, ale už brzy bude dělat vše, co mu ona navrhne.

Chvíli bude hrát roli jeho hračky a pak si vezme to, co jí po právu náleželo.

Čekala a naslouchala Irrienovu jednání s ostatními. Začal se zabývat záležitostmi města. Většinou šlo o majetky. Kolik toho už sebrali. Kolik se toho ještě dalo sebrat. Kolik strážných potřebovali, aby zajistili hradby, a jak bude řízeno rozdělování jídla.

„Máme nabídku od jednoho obchodníka, že bude zásobovat naše jednotky," pronesl dvořan. „Od muže jménem Grathir."

Stephania si odfrkla. Všimla si, že se na ni Irrien podíval.

„Máš snad co říct, otrokyně?"

Potlačila touhu mu něco odseknout. „Jen to, že je Grathir známý svými dodávkami nekvalitního zboží. Jeho bývalý obchodní partner by ale rád zaujal jeho místo. Podpoř ho a dostaneš zásoby, které potřebuješ."

Irrien na ni netečně hleděl. „A proč mi to říkáš?"

Stephania poznala, že tohle je její šance, ale musela se jí chopit velice obezřetně. „Chci ti ukázat, že pro tebe můžu být užitečná."

Neodpověděl a obrátil se ke svým mužům. „Promyslím to. Co tam máte dál?"

Další na řadě byly očividně dotazy od zástupců dalších vládců Šeropelu.

„Druhý kámen by rád věděl, kdy se vrátíš do Šeropelu," pronesl jeden z nich. „Objevily se záležitosti, které vyžadují všech Pět kamenů."

„Čtvrtý kámen Vexa žádá více místa pro svůj kontingent lodí."

„Třetí kámen Kas posílá gratulace ke společnému vítězství."

Stephania si v myšlenkách prošla jména všech dalších kamenů. Vypočítavý Ulren, Kas Vidlovous, Vexa, jediná žena mezi kameny, Borion. V porovnání s Irrienem jen malé ryby, ale přesto by si s ním měli být rovni. To, že tu nebyli, ale dávalo Irrienovi mnohem větší moc.

Společně se jmény se Stephania probírala jejich zájmy, slabostmi a touhami. Ulren stárnul v Irrienově stínu, a kdyby si Irrien neurval místo Prvního kamene pro sebe, byl by na něm teď on. Kas byl opatrný, kupecký princ, který dvakrát obrátil každou minci, než ji použil. Vexa měla dům za městem a říkalo se, že jí slouží jen lidé bez jazyka, takže nemohli mluvit o tom, co viděli. Borion byl nejslabší a pravděpodobně přijde o své místo, jakmile ho někdo vyzve.

Při myšlenkách na situaci v Šeropelu položila Stephania prsty něžně na Irrienovu paži. Pohybovala jimi lehce, téměř se ho ani nedotýkala. Svádění se naučila už dávno a vypilovala je na dlouhé řadě milenců. Zvládla to i s Thanem, tak jak složité to mohlo být s Irrienem?

Cítila okamžik, kdy se napjal.

„Co to děláš?" obořil se na ni.

„Při všem tom mluvení vypadáš tak napjatý," pronesla Stephania. „Myslela jsem, že bych ti mohla pomoct. Možná bych ti mohla pomoct se uvolnit… trochu jiným způsobem?"

Hlavní bylo příliš netlačit. Naznačovat a nabízet, ale nikdy nic přímo nežádat. Stephania nasadila svůj nejnevinnější výraz a pohlédla Irrienovi do očí… a pak vykřikla, když ji jen tak vrazil facku.

Zmocnil se jí vztek. Stephaniina hrdost jí řekla, že si najde způsob, jak mu to oplatit. Najde způsob, jak se mu pomstít.

„Aha, tady je skutečná Stephania," pronesl Irrien. „Myslíš si, že se nechám oklamat tvým předstíráním ponížené otrokyně? Myslíš si, že jsem tak hloupý, abych věřil, že tě zlomí jeden výprask?"

Teď se Stephanie zmocnil strach. Stále si dobře vybavovala svištění biče, když ji Irrien udeřil. Záda ji při té vzpomínce stále ještě pálila. Byly doby, kdy si vychutnávala trestání sloužících, kteří si to zasloužili. Teď jí ale myšlenka na trest připomněla prožitou bolest.

Pokud to ale bude nutné, dokáže využít i bolest.

„Ne, ale jsem si jistá, že ho chystáš víc," odpověděla Stephania. Tentokrát se ani nesnažila tvářit nevinně. „Budeš si užívat svoji snahu mě zlomit, stejně jako já si přitom budu užívat hraní si s tebou. Není to zábavné?"

Irrien ji znovu udeřil. Stephania mu tentokrát ukázala vzdorovitou tvář. Bylo jasné, že právě to chce. Udělala by cokoli, co by k ní Irriena připoutalo. Jakmile se jí to podaří, nebude už záležet na tom, co si vytrpěla.

„Myslíš si, že jsi výjimečná, že?" zeptal se Irrien. „Jsi jen otrokyně."

„Otrokyně, kterou máš připoutanou k trůnu," podotkla Stephania rozdychtěně. „Otrokyně, se kterou máš očividně plány v posteli. Otrokyně, která by mohla být mnohem víc. Partnerka. Znám Delos jako nikdo jiný. Proč to neříct na rovinu?"

Irrien vstal.

„Máš pravdu. Udělal jsem chybu."

Sklonil se, chopil se jejích řetězů a odpoutal je od trůnu. Stephania si na okamžik vychutnala své vítězství. I kdyby k ní teď byl krutý, i kdyby ji odvlekl do svých komnat a zmocnil se jí tam, stále to byl pokrok.

Nikam ji ale neodvlekl. Srazil Stephanii na studený mramor. Stephania po něm sklouzla před okolo stojící postavy. Pod koleny cítila, jak je podlaha nepříjemně tvrdá.

Šok ji zasáhl drsněji než bolest. Jak jí to mohl Irrien udělat? Copak nebyla vším, co by mohl chtít? Stephania vzhlédla a uviděla muže v tmavé róbě, který na ni shlížel s očividným opovržením.

„Udělal jsem chybu, když jsem si myslel, že to s tebou nebude ztráta času," pronesl Irrien. „Chtěl jsi oběť, knězi? Vezmi si ji. Vyřízni z ní dítě a nabídni ho mým jménem svým bohům. Nechci tu mít nějakého ukňučeného spratka s nárokem na trůn. Až skončíš, hoď to, co z ní zbyde, mrchožroutům."

Stephania hleděla na kněze, pak na Irriena, téměř nebyla schopná slova. Tohle se nemohlo dít. Nemohlo. Ona to nemohla dopustit.

„Prosím," řekla. „Tohle je hloupost. Můžu pro tebe udělat mnohem víc, než si myslíš!"

Zdálo se, že jí nikdo nevěnuje pozornost. Cítila, jak v ní narůstá panika, stejně jako šokující uvědomění si, že se to skutečně děje. Skutečně se to chystali provést.

Ne. Ne, to nesmí!

Když ji kněz chytil za paže, začala ječet. Někdo další ji chytil za nohy a společně ji i přes její odpor nesli pryč. Irrien a ostatní ji následovali, ale to teď bylo Stephanii jedno. Myslela jen na jedinou věc:

Oni zabijí její dítě.

KAPITOLA DRUHÁ

Ceres nemohla uvěřit tomu, že se jim podařilo utéct. Ležela na palubě malé loďky, kterou ukradli, a představa toho, že je tady a nečeká na smrt v některé z bojových jam pod hradem, jí připadala neuvěřitelná.

V bezpečí ale ještě rozhodně nebyli, jak jim dal jasně najevo šíp, který jí proletěl nad hlavou.

Ceres vzhlédla přes hrazení lodi a přemýšlela, jestli je něco, co by mohla udělat. Z pobřeží po nich stříleli lukostřelci. Většina šípů dopadala neškodně do vody, některé se ale s nepříjemným drnčením zabodávaly do lodi.

„Musíme plout rychleji," pronesl Thanos. Vyrazil k jedné z plachet. „Pomoz mi ji dostat nahoru."

„Ještě… ne," zachraptěl něčí hlas z druhé strany paluby.

Byl to Akila. Ležel na palubě a podle Ceresina názoru vypadal příšerně. Ještě před několika okamžiky z něj trčel meč Prvního kamene. Ceres ho z něj vytrhla a teď bylo jasné, že Akila rychle ztrácí krev. I tak se mu ale podařilo zvednout hlavu a podívat se na ně s naléhavostí, kterou nebylo možné ignorovat.

„Ještě ne," zopakoval. „Lodě kolem přístavu zachytávají většinu větru a plachta by z nás udělala větší cíl. Použijte vesla."

Ceres přikývla a zatáhla Thana k zachráněným bojepánům, kteří teď veslovali. Najít místo mezi svalnatými muži nebylo snadné, ale podařilo se jim vmáčknout se mezi veslaře a přidat zbytky svých sil ke společnému úsilí.

Vpluli do stínu ukotvené galéry a současně s tím ustal i déšť šípů.

„Musíme být chytří," pronesla Ceres. „Pokud nás nenajdou, nebudou nás moct zabít."

Pustila veslo a ostatní následovali její příklad. Nechali loďku, aby se houpala na vlnách po boku obří lodi, mimo dohled nepřátel na pobřeží.

Poskytlo jí to šanci, aby zašla za Akilou. Ceres ho znala jen krátce, ale přesto cítila vinu za to, co se mu stalo. Bojoval za její věc a utrpěl při tom zranění, které se teď rozevíralo zející ránou v boku.

Vedle něj klečeli Sartes a Leyana a snažili se zastavit krvácení. Ceres překvapilo, jak dobří v tom byli. Pomyslela si, že válka učí lidi dělat věci, které by se jinak nenaučili.

„Zvládne to?" zeptala se Ceres bratra.

Sartes k ní vzhlédl. Na rukou měl krev. Leyana po jeho boku byla celá bledá.

„Nevím," odpověděl Sartes. „Viděl jsem už dost zranění mečem a myslím, že tohle nezasáhlo důležité orgány. Předpokládám to ale jen díky tomu, že je ještě na živu."

„Vedeš si dobře," prohlásila Leyana a vzala Sarta za ruku. „Ale víc na lodi udělat nedokážeme. Potřebujeme léčitele."

Ceres byla ráda, že tu Leyana je. Z těch několika chvil, kdy ji mohla sledovat, se jí zdálo, že se k sobě s jejím bratrem hodí. Rozhodně se jim společně dařilo udržovat Akilu při životě.

„Dostaneme tě k léčiteli," slíbila Akilovi Ceres, i když si nebyla jistá, jestli svůj slib bude schopná dodržet. „Nějak."

Thanos byl teď na přídi lodi. Ceres přešla k němu a doufala, že vymyslel, jak pokračovat. Ve stínu cizí lodi nemohli zůstat napořád. Přístav byl plný nepřátel. Invazní flotila vypadala, jako kdyby zástavba města, které se rozprostíralo na pevnině, plynule pokračovala i na moře.

„V Šeropelu to bylo ještě horší," pronesl Thanos. „Tohle je hlavní flotila, ale spousta lodí sem ještě připluje."

„Chystají se rozebrat si Impérium," odhadla Ceres.

Nebyla si jistá, co si o tom má myslet. Celou dobu se snažila Impérium svrhnout, ale tohle… tohle jen přinášelo utrpení dalším lidem. Obyčejní lidé, stejně jako ti urození, budou odvedeni do

otroctví, budou vydáni na milost a nemilost nájezdníkům. Touhle dobou už pravděpodobně nájezdníci našli i Stephanii. Ceres by asi měla cítit uspokojení, ale jediné, co cítila, byla úleva z toho, že je Stephania pryč a už se jim nebude míchat do života.

„Lituješ, že jsi opustil Stephanii?“ zeptala se Ceres Thana.

Naklonil se k ní a položil jí ruku kolem ramen. „Lituji toho, že to zašlo až tak daleko,“ řekl. „Ale po tom všem, co udělala… ne, toho nelituju. Plně si to zasloužila.“

V jeho hlase zněla jistota, ale Ceres věděla, jak komplikované občas všechno je. I když šlo o Stephanii. Každopádně už byla pryč, pravděpodobně po smrti. Byli volní. Nebo budou, pokud se jim podaří dostat se z přístavu.

Všimla si, že na ni z druhé strany paluby otec kývá hlavou a někam ukazuje.

„Tamhle, vidíš ty lodě? Zdá se, že odplouvají.“

Skutečně tam byla skupina galér a kog, které opouštěly přístav. Držely se pohromadě, ve skupině, jako by se kapitáni báli, že jim někdo sebere jejich náklad. Vzhledem k tomu, jak to v Šeropelu fungovalo, byly jejich obavy určitě na místě.

„Co jsou zač?“ zeptala se Ceres. „Obchodní lodě?“

„Některé možná,“ odpověděl její otec. „Budou plné nakradených věcí. Řekl bych, že některé převážejí otroky.“

Ceres se to hnusilo. Při myšlence na lodě, které odvážejí obyvatele jejího města někam pryč, aby tam žili své životy v řetězech, měla chuť je vlastníma rukama rozbít a všechny osvobodit. Nemohla s tím ale nic dělat. Měla k dispozici jen jednu malou loďku.

I přes to, že ji naplňoval vztek, vycítila Ceres i příležitost.

„Pokud se k nim dokážeme dostat, nikdo si nevšimne další odplouvající lodi,“ pronesla.

„Dělí nás dost velká vzdálenost,“ podotkl Thanos, ale Ceres viděla, že už začal přemýšlet, jak se ke skupině přiblížit.

Natěsnané lodě u sebe byly tak blízko, že plavba jejich malého člunu vypadala spíš jako pohyb po kanálech, než jako skutečná plavba na moři. Používali vesla a snažili se nepřitahovat pozornost. Teď, když byli mimo dohled nepřátel na pobřeží, neměl nikdo důvod si myslet, že je něco v nepořádku. Mohli se ztratit v obrovském množství šeropelských lodí a využít je jako krytí, i když po nich zřejmě pátraly některé posádky.

Ceres potěžkala meč, který vytáhla ze zraněného Akily. Byl tak velký, že ho téměř neuzvedla, ale kdyby na ně někdo zaútočil, zjistil by, jak se s ním umí ohánět. Možná, že ho jednoho dne dokonce bude moct vrátit právoplatnému majiteli. Nejlépe hrotem přímo do srdce Prvního kamene.

Prozatím si ale nemohli boj dovolit, protože by to znamenalo jejich prozrazení. Všichni by zjistili, že jsou nepřátelé, a všechny posádky okolních lodí by se na ně vrhly. Ceres proto čekala a cítila napětí, když míjeli nejrůznější nepřátelské bárky, proplouvali kolem vypálených lodí a lodí, na kterých se odehrávala nejrůznější zvěrstva. Ceres viděla lodě, na kterých se k lidem chovali jako k dobytku, viděla loď, na které dva muži bojovali na život a na smrt a povzbuzovali je přitom námořníci, viděla loď, kde—

„Ceres, podívej,“ vyhrkl Thanos a ukázal na loď poblíž.

Ceres vzhlédla a spatřila další příklad hrůz, které se odehrávaly kolem. Podivně vypadající žena, která měla obličej pokrytý něčím, co vypadalo jako popel, byla připoutaná k přídi lodi jako bezmocná figurka. Dva vojáci se střídali v jejím bičování. Údery biče jí pomalu stahovaly kůži zaživa.

„Nemůžeme s tím nic dělat,“ pronesl Ceresin otec. „Nemůžeme bojovat s nimi se všemi.“

Ceres chápala, že má pravdu, přesto se jí nelíbila myšlenka na to, že by měla jen přihlížet, zatímco někoho jiného mučí.

„Ale to je Jeva,“ odpověděl Thanos. Očividně si všiml Ceresina zmateného pohledu. „Přivedla mě ke Kostějům a ti zaútočili na šeropelskou flotilu, abych se mohl dostat do města. Tohle se jí děje kvůli mně.“

Ceres se při té myšlence sevřelo srdce v hrudi. Thanos se vrátil jen kvůli ní, takže jako by za to mohla ona sama.

„To nic nemění," nedal se její otec, „když jí zkusíme pomoct, vystavujeme se všichni nebezpečí."

Ceres mu rozuměla, ale přesto chtěla pomoct. Zdálo se, že Thanos uvažuje stejně.

„Musíme jí pomoct," odpověděl. „Omlouvám se."

Ceresin otec ho chtěl zachytit, ale Thanos byl příliš rychlý. Skočil do vody a plaval k lodi. Nebral na vědomí příšery, které se mohly skrývat pod hladinou. Ceres chvíli zvažovala, jaké představují nebezpečí … a pak se vrhla za Thanem.

S obrovským mečem se jí plavalo těžko, ale potřebovala jakoukoli zbraň, kterou měla k dispozici. Prodírala se chladnými vlnami a doufala, že žraloci už se dostatečně nasytili, nebo že ji nezahubí nějaký neřád svržený z paluby některé lodi. Sevřela v dlaních lana ukotvené galéry a začala šplhat.

Nešlo to snadno. Boky lodi byly slizké a po lanech by se šplhalo těžce, i kdyby Ceres nebyla vyčerpaná celými dny mučení. Nakonec se jí ale nějak podařilo dostat se i s mečem na palubu.

Sotva se stihla postavit, všimla si námořníka, který se k ní rozeběhl.

Sevřela meč oběma rukama, bodla a pak jím zase trhla zpět. Švihla mečem v širokém oblouku a uťala tak námořníkovi hlavu. Okamžitě pátrala po dalších hrozbách. Thanos už se pral s jedním z námořníků, který bičoval Kostějku. Ceres se mu vrhla na pomoc. Sekla námořníka přes záda a Thanos hodil umírajícího muže na dalšího blížícího se nepřítele.

„Ty ji osvoboď," pronesla Ceres. „Já je zdržím."

Máchala mečem v širokých obloucích a udržovala námořníky v uctivé vzdálenosti. Thanos zatím osvobozoval Jevu. Zblízka vypadala ještě podivněji než z dálky. Její jemná, tmavá kůže nesla modré tetování nejrůznějších spirálovitých tvarů, které se jí táhly po vyholené hlavě jako obláčky kouře. Její hedvábné šaty zdobily úlomky kostí a její oči vzdorovitě žhnuly.

Ceres neměla čas sledovat, jak ji Thanos osvobozuje, protože se musela soustředit na námořníky. Jeden ji ohrožoval sekerou, kterou máchal nad hlavou. Ceres vstoupila do prostoru, který jí poskytlo jedno jeho máchnutí, obkročila ho, přitom ho stihla seknout a zavířit mečem, aby odehnala ostatní. Dalšího bodla do nohy a vysokým kopem ho zasáhla do čelisti.

„Mám ji," vykřikl Thanos. Když se Ceres ohlédla, viděla, že skutečně Kostějku osvobodil. Ta okamžitě vyskočila a sebrala nůž jednomu z padlých námořníků.

Pak se jako větrná smršť vrhla mezi námořníky, sekala, bodala, zabíjela. Ceres se podívala na Thana a pak ji následovala. Snažila se držet tempo se ženou, kterou měli zachraňovat. Viděla Thana, jak odrazil útok mečem, provedl protiútok, ale to už se musela věnovat muži, který útočil přímo na ni.

Všichni tři bojovali společně, přesouvali se z místa na místo jako tanečníci na důležitém bále, na kterém nikdy nebyl nedostatek tanečních partnerů. Rozdíl byl v tom, že tito partneři byli ozbrojení a jakýkoli přešlap znamenal smrt.

Bojovali tvrdě, a když někdo zaútočil na Ceres, odpovídala vzdorovitým výkřikem. Sekala a pohybovala se a znovu sekala, viděla, že Thanos bojuje se zkušenostmi a grácií šlechtice, Kostějka vedle něj sekala nožem v čiré agresi.

Pak se objevili bojepáni a Ceres věděla, že je čas zmizet.

„Rychle pryč!" vykřikla a zamířila k hrazení.

Vrhla se dolů a znovu ucítila chladnou vodu. Plavala zpět k jejich lodi a zachytila se jejího boku. Otec jí pomohl na palubu a ona pak postupně pomohla ostatním.

„Co sis myslel?" zeptal se její otec Thana, když byli všichni na palubě.

„Myslel jsem si, že nemůžu jen tak přihlížet," odpověděl Thanos.

Ceres se s ním chtěla hádat, ale věděla, že právě díky tomu je Thanos takový, jaký je. Právě to na něm milovala.

„Hloupé," pronesla Kostějka s úsměvem. „Úžasně hloupé. Děkuji ti."

Ceres se rozhlédla po okolních lodích. Všude byl poprask, množství námořníků spěchalo pro zbraně. Do vody vedle lodi dopadl první šíp, po něm další.

„Veslujte!“ vykřikla na bojepány. Kam ale mohli veslovat? Viděla lodě, které měnily kurz, aby je zastavily. Brzy nebude kam plout. Byla to další ze situací, kdy by se jí hodila moc, kterou dřív měla. Moc, která jí teď chyběla.

Prosím, matko, modlila se v duchu, už dřív jsi mi pomohla. Pomoz mi i teď.

Téměř ucítila matčinu přítomnost, pomíjivou, ale uklidňující. Cítila její pozornost, cítila, že vidí jejíma očima, snaží se přijít na to, co se s Ceres stalo.

„Co ti to udělali?“ zašeptal matčin hlas. „Tohle je čarodějova práce.“

„Prosím,“ zašeptala Ceres. „Nepotřebuji svoji moc navždy, teď ale potřebuji pomoc.“

V tichu, které následovalo, zadrnčel šíp a zabodl se do paluby přímo mezi Ceresinými chodidly. Až příliš blízko.

„Nemohu odestát to, co se stalo,“ pronesla matka. „Ale mohu ti půjčit ještě jeden dar. Jen pro tentokrát. Bude to jen jednou, protože si myslím, že tvé tělo víc nezvládne.“

Ceres to bylo jedno, hlavně, že se jim podaří uprchnout. Nepřátelé už se k nim přibližovali. Potřebovala cokoli, co jim pomůže.

„Dotkni se vody, Ceres, a odpusť mi, protože to bude bolet.“

Ceres se na nic neptala. Místo toho se dlaněmi dotkla vln, cítila, jak jí voda proudí mezi prsty. Připravila se…

…a přesto musela zatnout zuby, aby nekřičela, když ucítila, jak skrz ni něco proudí, rozlévá se to po vodě a pak stoupá do vzduchu. Zdálo se, jako by celý svět zahalil jemný závoj.

Ceres skrz něj viděla lukostřelce a námořníky, kteří s vyděšenými výrazy zírali jakoby do prázdna. Slyšela je překvapeně křičet, ale zvuky zněly tlumeně.

„Nadávají, že nás nevidí,“ pronesla Jeva. „Říkají, že je to černá magie.“ Podívala se na Ceres se směsicí obdivu a hrůzy. „Zdá se, že jsi přesně taková, jak Thanos říkal.“

Ceres si tím nebyla jistá. Jen snaha o udržení závoje ji bolela víc, než by si dokázala představit. Nebyla si jistá, jak dlouho ho ještě dokáže udržet.

„Veslujte,“ řekla. „Veslujte, než zmizí!“

KAPITOLA TŘETÍ

Irrien netrpělivě sledoval přípravy na Stephaniino obětování ve vysokém sále hradního chrámu. Nehnutě stál, zatím co kněží se kolem ní hemžili, přivazovali ji k oltáři a poutali jí ruce, aby se nemohla hýbat. Stephania zatím křičela a zmítala se.

Obvykle by podobným věcem nevěnoval pozornost. Kněží byli jen krví posedlí blázni, kteří si mysleli, že mohou uplatit a odrazit smrt. Jako by snad člověk mohl se smrtí bojovat jinak než silou vlastních paží. Škemrání nefungovalo ani na bohy, ani – jak se právě mohla sama přesvědčit i předchozí, byť velmi krátce vládnoucí, panovnice Delosu – na Irriena.

„Prosím, Irriene, udělám, cokoli chceš! Chceš, abych před tebou poklekla? Prosím!“

Irrien stál nehnutě jako socha a snažil se ignorovat bolest, kterou cítil v rameni. Všude kolem stáli přihlížející šlechtici a válečníci. To, že uvidí Stephaniino obětování, mělo jistou hodnotu, stejně jako vyhovění požadavkům kněžích. Jejich přízeň byla dalším zdrojem moci, který si potřeboval zajistit, a Irrien nebyl takový blázen, aby to podcenil.

„Netoužíš po mně?“ kňourala Stephania. „Myslela jsem, že mě chceš jako svoji hračku.“

Irrien nebyl ani takový blázen, který by si nevšiml Stephaniiných předností. A to byl problém. Když měla ruku na jeho paži, cítil něco víc než obvyklé vzrušení nebo touhu, kterou cítil s krásnými otrokyněmi. A to si nemohl dovolit. Nesměl to dovolit. Nikdo nad ním nesměl mít moc, ani takovou, která by vycházela přímo z něj.

Přelétl pohledem po shromáždění. Bylo v něm víc než dost krásných žen. Všechno to byly Stephaniiny bývalé služebné a teď klečely, spoutané v řetězech. Některé při představě toho, co se bude dít s jejich bývalou paní, vzlykaly. Už brzy si s nimi pohraje. Prozatím se ale musel zbavit hrozby, kterou Stephania kvůli své schopnosti vyvolat v něm city představovala.

Nejvyšší kněz vystoupil před shromáždění, zlaté a stříbrné drátky ve vousech mu při pohybu cinkaly.

„Vše je připraveno, můj pane,“ pronesl. „Vyřízneme dítě z břicha jeho matky a pak ho dle zvyků obětujeme na oltáři.“

„A potěší to tvoje bohy?“ zeptal se Irrien. Pokud si kněz všiml náznaku posměšku v Irrienově hlase, nedal to najevo.

„Velice potěší, První kameni. Skutečně velice potěší.“

Irrien přikývl.

„Pak to tedy bude tak, jak navrhuješ. Ale dítě zabiju osobně já sám.“

„Ty, První kameni?“ zeptal se kněz. Zněl překvapeně. „Ale proč?“

Protože to bylo jeho vítězství, ne vítězství kněžích. Protože to Irrien se probojoval skrz město, zatímco tihle kněží byli nejspíš někde na lodích. Protože to on kvůli tomu všemu utrpěl zranění. Protože Irrien zabíjel sám, bez prostředníků. Nic z toho ale nahlas neřekl. Nemusel nikomu nic vysvětlovat.

„Protože chci,“ řekl. „Máš proti tomu něco?“

„Ne, První kameni, nic proti tomu nemám.“

Irrien si vychutnával náznak strachu v jeho hlase. Ne kvůli strachu samotnému, ale protože mu to připomínalo jeho moc. Vše kolem k tomu patřilo. Byla to oslava vítězství, stejně jako poděkování jakýmkoli přihlížejícím bohům. Zabral tohle město a současně s tím se zbavil dítěte, které by si mohlo nárokovat trůn, až dozraje do správného věku.

A právě proto, že to všechno byla připomínka jeho moci, stál a sledoval dav, zatímco kněží se připravovali na svoji řezničinu. Všichni stáli nebo klečeli ve vyrovnaných řadách. Válečníci, otroci, obchodníci a všichni, kdo tvrdili, že jsou vznešené krve. Irrien sledoval, jak vzlykají, bojí se, jak se jejich tváře kroutí zhnusením.

Kněží zatím pronášeli modlitby ve starobylých jazycích, které údajně získali od svých bohů. Irrien koutkem oka zahlédl nejvyššího kněze, který už držel nůž nad Stephaniiným odhaleným břichem. Připravoval se ho rozříznout, zatímco se Stephania divoce zmítala a snažila se vyprostit.

Irrien obrátil pozornost zpět k přihlížejícím. To o ně šlo, ne o Stephanii. Sledoval jejich zděšení, když se Stephaniino škemrání měnilo v neartikulované vřeštění. Sledoval jejich reakce, všímal si, kdo je ohromený, kdo je vyděšení, kdo se na něj díval s tichou nenávistí a kdo vypadal, že si užívá příšerné divadlo. Všiml si, že jedna ze služebných při pohledu na to, co se dělo za Irrienem, omdlela. Rozhodl se, že ji nechá potrestat. Jiná služebná vzlykala tak silně, až ji jiná musela podpírat.

Irrien už dávno zjistil, že pozorování těch, kteří mu slouží, mu o nich prozradí mnohem víc než jakýkoli jejich slib věrnosti. V duchu si vybíral otroky, které bude ještě nutné zlomit, většinou šlo o šlechtice, kteří na něj hleděli s příliš velkou žárlivostí. Moudrý muž si nikdy nepřestával dávat pozor, ani když zvítězil.

Stephaniino vřeštění bylo na okamžik ještě silnější, dosáhlo vrcholu v dokonalé shodě se zaříkáváním kněžích. Pak přešlo v kňučení a postupně slábl0. Irrien pochyboval, že to Stephania přežije. Bylo mu to ale jedno. Plnila svůj účel, měla ostatním ukázat, že to on tu vládne. Cokoli dalšího by bylo nadbytečné. Téměř neelegantní.

Ke křiku nejkrásnější delosské šlechtičny se přidal ještě jeden křik. Pláč jejího dítěte se mísil s jejím. Irrien se přiblížil zpět k oltáři a rozpřáhl ruce, aby upoutal pozornost ostatních.

„Přišli jsme sem, Impérium bylo slabé, takže jsme se ho zmocnili. Já se ho zmocnil. Slabí musejí buď sloužit, nebo zemřít. A já rozhoduji o tom, jak kdo skončí.“

Obrátil se k oltáři, na kterém ležela Stephania. Šaty měla roztržené a krom sametu a hedvábí byla teď pokrytá krví a tělesnými tkáněmi. Stále ještě přerývaně dýchala. Rána v břiše nepůsobila dojmem, že by ji taková křehotinka, jako byla Stephania, dokázala přežít.

Irrien si všiml, že na něj kněží hledí, jako by čekali na jeho pokyn. Trhnul hlavou ke zničené Stephanii.

„Zbavte se toho.“

Rychle ho poslechli. Odnesli Stephanii pryč, zatímco mu jeden z nich předával dítě, jako by to byl nějaký úžasný dar. Irrien na něj chvíli zíral. Bylo zvláštní, jak taková malá, křehká věc mohla časem přerůst v něco, co by ohrožovalo dokonce i jeho. Irrien to ale nehodlal riskovat. Jednoho dne by se z malého chlapce stal dospělý muž a Irrien věděl, jaké to je, když má muž pocit, že nemá vše, co mu po právu náleží. Už jich několik takových musel zabít.

Položil dítě na oltář, obrátil se čelem k přihlížejícím a tasil nůž.

„Vy všichni se dívejte,“ přikázal. „Dívejte se a zapamatujte si, co se tu stane. Ostatní kameny tu nejsou. Nechopili se vítězství. Já tu jsem.“

Obrátil se zpět k oltáři a okamžitě věděl, že je něco špatně.

Stála před ním postava. Mladě vypadající muž s bělostnou kůží, bledými vlasy a jantarovýma očima. Irrienovi připomínaly oči kočičí. Měl na sobě dlouhou róbu, podobnou jako kněží, ale kněží měli róbu tmavou a on bílou. Muž se prstem dotkl krve na oltáři. Nedával přitom najevo žádné znechucení, jen prostý zájem.

„Ach, paní Stephania,“ řekl hlasem, který byl vyrovnaný a příjemný a téměř jistě dokázal skvěle lhát. „Dal jsem jí možnost stát se mojí studentkou. Měla ji raději přijmout.“

„Co jsi zač?“ zeptal se Irrien. Přesunul si nůž v ruce. Úchop vhodný pro obětování změnil na bojový. „Jak sis dovolil přerušit okamžik mého vítězství?“

Druhý muž rozpřáhl ruce. „Nechtěl jsem rušit, První kameni, ale chystal ses zničit něco, co náleží mně.“

„Něco…“ Irrien si uvědomil, co má muž na mysli, a poněkud ho to překvapilo. „Ne, ty nejsi otec. Jeho otec je princ.“

„Nic takového jsem ani netvrdil,“ pronesl muž. „Ale tohle dítě mi bylo slíbeno za mé služby a já jsem si ho přišel převzít.“

Irrien cítil, jak se v něm zvedá vlna hněvu. Sevřel nůž, ohlédl se a chystal se nechat muže zajmout. V tu chvíli si všiml, že se nikdo v sále nehýbá. Jako by všichni byli očarovaní.

„Předpokládám, že bych ti měl poblahopřát, První kameni," pronesl cizinec. „Zjistil jsem, že většina lidí, kteří o sobě tvrdí, že jsou mocní, jsou ve skutečnosti slaboši, nemají vlastní vůli. Ale ty sis ani nevšiml mého… malého triku."

Irrien se vrátil pohledem k cizinci. Ten teď držel Stephaniino dítě v náručí, choval ho, jako by se o něj skutečně chtěl postarat.

„Co jsi zač?" znovu se zeptal Irrien. „Řekni mi to, ať vím, co ti nechat vytesat na náhrobek."

Muž se na něj ani nepodíval. „Má oči po matce, nemyslíš? Vzhledem k tomu, jaké má rodiče, určitě z něj vyroste pohledný silák. Budu ho cvičit, to je jasné. Bude z něj šikovný zabiják."

Irrien zavrčel hlubokým, hrdelním hlasem. „Co jsi zač? Řekni mi, co jsi zač!"

Muž na něj tentokrát pohlédl a Irrien měl pocit, že jsou teď jeho oči plné ohně a žhavé lávy.

„Jsou tací, kteří mě nazývají Daskalem," odpověděl. „Jsou ale samozřejmě i tací, kteří mě nazývají jinak. Rozhodně čaroděj. Zabiják Prastarých. Tkadlec stínů. Právě teď jsem ale muž, který si přišel vzít to, co mu patří. Dovol mi to a já odejdu v míru."

„Matka tohoto dítěte je mojí otrokyní," řekl Irrien. „Dítě jí nepatří. Nemůže ho nikomu dát."

Druhý muž se rozesmál.

„Tolik ti na něm záleží, že ano?" pronesl Daskalos. „Musíš zvítězit, protože musíš být nejsilnější. Možná bych ti mohl dát lekci, Irriene. Vždycky se najde někdo silnější, než jsi ty."

Irrien už měl muže tak akorát dost. Ať už to byl čaroděj nebo ne. Setkal se s muži i ženami, kteří tvrdili, že ovládají magii. Někteří z nich dokázali dělat věci, které Irrien nedokázal vysvětlit. Nikdo z nich ho ale neporazil. Když člověk čelil magii, bylo nejlepší zaútočit jako první. Rychle a tvrdě.

Vrhl se kupředu, nožem bodl muže do hrudi. Daskalos pohlédl na ostří, které do něj proniklo, a pak udělal krok zpátky tak klidně, jako by se Irrien ani nedotkl jeho oblečení, natož aby mu ublížil.

„Paní Stephania zkusila něco podobného, když jsem navrhl, aby mi dala své dítě," prohlásil Daskalos s náznakem pobavení v hlase. „Řeknu ti to, co jsem řekl jí: za to, že jsi mě napadl, zaplatíš. Možná nechám chlapce, aby platbu vyzvedl za mě."

Irrien znovu zaútočil. Tentokrát na mužovo hrdlo, chtěl ho umlčet. Klopýtl za oltářem, málem upadl. Čaroděj už tam nebyl. Irrien zamrkal a zmateně se rozhlédl. Po muži nebylo ani stopy.

„Ne!" zařval Irrien. „Za tohle tě zabiju. Najdu si tě!"

„První kameni?" zeptal se jeden z kněží. „Je vše v pořádku?"

Irrien ho praštil hřbetem ruky tak prudce, až kněz upadl. Slyšel, jak ostatní zalapali po dechu. Očividně už se osvobodili z vlivu kouzla, které na ně čaroděj seslal.

„Pane Irriene," pronesl nejvyšší kněz. „Musím protestovat. Udeřit kněze přivolává boží hněv."

„Boží hněv?" zopakoval Irrien. Napřímil se a vypadal tak ještě hrozivěji, starý blázen se ale příliš soustředil na své blábolení, než aby si toho všiml.

„Nevysmívej se jim, První kameni," pronesl kněz. „A kde je oběť?"

„Pryč," odpověděl Irrien. Koutkem oka zaznamenal, že celý dav zkoprněl strachy. Alespoň oni si uvědomili, jak nebezpečná situace nastala.

Kněz byl stále příliš zaujatý svým proslovem, aby si to uvědomil. „Bohům je nutné poděkovat za vítězství, jinak hrozí, že ti už nedopřejí další. Možná jsi nejmocnější člověk, ale bohové —"

Irrien si k sobě muže přitáhl a současně ho bodnul nožem. Vedle čaroděje vypadal slabý, nemohl si dovolit, aby vypadal slabý i vedle kněze. Irrien položil muže na oltář, téměř na stejné místo, na kterém ještě před chvílí ležela Stephania.

„Tohle vítězství jsem získal, protože jsem si ho vybojoval," pronesl Irrien. „Myslí si někdo z vás, že je silnější než já? Myslí si někdo, že mu jeho bohové dají sílu na to, aby si vzal, co je moje? Myslí?!"

Rozhlédl se kolem a v pohledu měl tichou výzvu. Díval se ostatním do očí a všímal si, kdo odvrátil zrak, jak rychle a jak vyděšeně při tom vypadal. Vybral si dalšího kněze, mladšího než byl ten, který teď ležel mrtvý na oltáři.

„Ty, jak se jmenuješ?"

„Antillion, První kameni." Irrien v jeho hlase slyšel strach. To bylo dobře. Člověk by měl vědět, kdo ho skutečně může připravit o život.

„Ty jsi teď nejvyšší kněz v Delosu. Budeš se zodpovídat přímo mně, rozumíš?"

Mladý muž se uklonil. „Ano, První kameni. Jaké jsou tvé rozkazy?"

Irrien se rozhlédl a postupně krotil svůj hněv. Krátký záblesk hněvu dokázal vyděsit ty, které potřeboval zastrašit, ale hněv, který nebyl pod kontrolou, představoval slabinu. Vyvolával odboj a povzbuzoval ty, kteří si ho pletli s hloupostí.

„Ukliďte to, stejně jako jste uklidili první oběť," odpověděl Irrien a ukázal na mrtvého kněze. „Později za mnou přijdeš do královských komnat."

Pak přešel ke skupině klečících otroků, vybral z nich dvě Stephaniiny bývalé služebné, které měly hodně z krásy jejich bývalé paní, ale současně byly mnohem vyděšenější než ona. Vytáhl je na nohy.

„Později," zopakoval důrazně Irrien. Z náhlého popudu postrčil jednu z nich směrem ke knězi. „Nechci, aby se říkalo, že nerespektuji bohy. Nenechám si ale poroučet. Vezmi si ji a obětuj ji. Potěší je to?"

Kněz se znovu hluboce uklonil. „Cokoli potěší tebe, První kameni, potěší i bohy."

To byla dobrá odpověď. Téměř stačila k tomu, aby Irrienovi vylepšila náladu. Sevřel v dlani předloktí druhé ženy. Vypadala šokovaná, nebyla schopná slova. Očividně si uvědomila, jak těsně kolem ní prošla smrt.

Druhá začala ječet, jakmile se jí kněží chopili a vlekli ji k oltáři.

Irrienovi to bylo jedno. Nijak zvlášť ho nezajímala ani otrokyně, kterou táhl s sebou z místnosti. Na slabých nezáleželo. Na čem záleželo, byl čaroděj, který se mu pletl do života. Irrien neměl tušení, co to mělo znamenat, a rozčilovalo ho, že neví, co tenhle Daskalos zamýšlí.

Skoro celou cestu do královských komnat se snažil přesvědčit sám sebe, že na tom nezáleží. Kdo mohl předpokládat, jakými cestami se vydají lidé, kteří si zahrávají s magií? Záleželo jen na tom, že Irrien měl s Impériem své plány, a zatím se mu tyto plány dařilo naplňovat přesně tak, jak zamýšlel.

A to, co bude dál, bude ještě lepší, i když to mělo hořký nádech. Co se ten čaroděj chystal udělat s chlapcem? Co myslel tím, že ho promění ve zbraň? Z nějakého důvodu se Irrien zachvěl už jen při myšlence na to. Rozčilovalo ho to. Prohlašoval o sobě, že se nikoho nebojí, ale co se týkalo Daskala…

Toho se velice bál.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Thanos věděl, že by měl sledovat obzor, ale jediné, čeho byl právě schopný, bylo sledovat Ceres se směsicí hrdosti, lásky a ohromení. Opírala se o příď a rukou se dotýkala hladiny, zatímco jejich malá loď mířila z přístavu na širé moře. Vzduch kolem se stále třepotal, opar, díky kterému byli neviditelní, jako by ohýbal světlo, které jím procházelo.

Thanos věděl, že se s ní jednoho dne ožení.

„Myslím, že to stačí," řekl jí měkce. Viděl napětí v její tváři, bylo mu jasné, že kouzlo si na ní vybírá svoji daň.

„Ještě… malý… kousek."

Thanos jí položil ruku na rameno. Někde vzadu slyšel Jevu vyděšeně vydechnout, jako by Kostějka předpokládala, že ho Ceresina moc odmrští pryč. Ale Thanos věděl, že by mu něco takového nikdy neudělala.

„Jsme v bezpečí," pronesl. „Nikdo nás nesleduje."

Viděl, jak se Ceres překvapeně rozhlíží, jako by si teprve teď uvědomila, jak daleko na širém moři jsou. Tolik se musela soustředit na udržení kouzla? Ať tak nebo tak, skutečně je teď už nikdo nesledoval, kolem byl jen prázdný oceán.

Ceres vyndala ruku z vody a mírně se zachvěla. Thanos ji zachytil, aby neupadla. Po tom všem, čím si prošla, ho ohromovalo, kolik síly v ní ještě zbývalo. Chtěl tu být pro ni. Nejen tentokrát, ale už navždy.

„Jsem v pořádku," bránila se Ceres.

„To doufám," prohlásil Thanos. „A navíc jsi úžasná."

Byla úžasnější, než si kdy mohl myslet. Nešlo jen o to, že Ceres byla chytrá, krásná a silná. Nešlo o to, že měla skrytou moc, ani o to, že zájmy ostatních vždy stavěla před svoje. Šlo o to všechno dohromady, a ještě něco dalšího za tím vším.

Byla to žena, kterou miloval, a po tom, co se stalo ve městě, to byla jediná žena, kterou miloval. Thanos si uvědomil, že přemýšlí, co to vlastně znamená. Mohli by teď být spolu. Budou teď spolu.

Vzhlédla k němu a přitáhla si ho, aby ji políbil. Byl to něžný, měkký polibek. Thanos by si přál, aby byli s Ceres na světě jen oni dva, aby jim nic nestálo v cestě.

„Vybral sis mě," pronesla Ceres a pohladila ho po tváři.

„Vždy jsem chtěl tebe," odpověděl Thanos. „Vždycky tu pro tebe budu."

Ceres se při jeho slovech usmála, ale Thanos si také všiml náznaku nejistoty v jejím výrazu. Nedivil se jí, ale současně by si přál, aby mu plně věřila. Přál by si, aby mohl zahnat její nejistotu, aby mezi nimi vše urovnal. Chtěl jí ještě něco říct, ale věděl, že nesmí příliš tlačit.

„I já si vybrala tebe," ujistila ho Ceres, ale současně se od něj odtáhla. „Měla bych jít za bratrem a otcem."

Zamířila k místu, kde stál Berin, Sartes a Leyana. Rodina. Vypadali šťastně. Thanos by si přál, aby k nim mohl jít a jen tak se přidat. Chtěl být součástí Ceresina života a doufal, že i ona ho ve svém životě chce, ale také věděl, že jí musí dát čas, aby se mezi nimi vše urovnalo.

Kvůli tomu všemu ji nechal jít a podíval se po ostatních lidech na lodi. Na tak malou loď jich bylo poměrně dost. Tři bojepáni, které Ceres zachránila, veslovali, i když teď, mimo přístav, by mohli vytáhnout malou plachtu. Akila ležel na boku a odvedenec, kterého Sartes osvobodil, mu tiskl obvaz na ránu.

Blížila se k němu Jeva.

„Pokud ji necháš odejít, jsi hlupák," pronesla.

„Hlupák?" odporoval Thanos. „Takhle se děkuje někomu, kdo ti zrovna zachránil život?"

Kostějka pokrčila rameny. „I proto jsi hlupák. Riskovat vlastní život kvůli pomoci někomu jinému, je hloupé.“

Thanos naklonil hlavu ke straně. Nebyl si jistý, jestli jí někdy porozumí. Koutkem oka se podíval na Ceres a uvědomil si, že stejný problém má s více lidmi.

„Člověk riskuje život kvůli přátelům,“ odpověděl Thanos.

Jeva zavrtěla hlavou. „Já bych kvůli tobě takhle neriskovala. Když přijde tvůj čas přidat se k duchům tvých předků, pak přišel tvůj čas. Je to dokonce čest.“

Thanos nevěděl, co si o tom myslet. Mluvila vážně? Pokud ano, znělo to poněkud nevděčně po tom, co s Ceres riskovali, aby ji zachránili.

„Kdybych věděl, že pro tebe bude taková čest dělat lodní pannu na přídi jedné z lodí Prvního kamene, nezachraňoval bych tě,“ pronesl Thanos.

Jeva na něj hleděla a lehce se zamračila. Zdálo se, že teď musí přemýšlet ona, jak moc to Thanos myslel vážně.

„Děláš si legraci,“ řekla, „ale měl jsi mě tam nechat. Říkala jsem, že jen blázen riskuje život kvůli jiným.“

To byla na Thana příliš drsná filozofie.

„No,“ pronesl, „stejně jsem rád, že jsi naživu.“

Jeva vypadala, že se na moment zamyslela. „Já také. Což je zvláštní. Mrtví ze mě nebudou mít radost. Možná ještě musím něco udělat. Budu s tebou, dokud nezjistím, co to má být.“

Pronesla to naprosto samozřejmě, jako by to byla úplně jasná věc, ke které nemá Thanos co říct. Thana napadlo, jaké to asi je, chodit po světě s jistotou, že všemu velí mrtví.

„Není to zvláštní?“ zeptal se jí.

„Co je zvláštní?“ nechápala Jeva.

„Žít život v přesvědčení, že za všemi rozhodnutími stojí mrtví.“

Jeva zavrtěla hlavou. „Ne za všemi. Ale mrtví vědí víc než my. Je jich víc než nás. Když mluví, měl bys jim naslouchat. Podívej se na sebe.“

Thanos se zamračil. Nebyl jedním z Kostějů, aby si nechal poroučet od někoho, kdo mluví s mrtvými.

„Na sebe?“

„Jak bys na tom byl, kdyby se tvoji rodiče a jejich rodiče nerozhodli tak, jak se rozhodli?“ zeptala se Jeva. „Jsi princ. Veškerá tvoje moc pochází od mrtvých.“

Na tom něco bylo, ale Thanos si nebyl jistý, jestli to bylo totéž.

„O tom, co udělám dál, se budu rozhodovat kvůli živým, ne kvůli mrtvým,“ řekl.

Jeva se zasmála, jako by to byl opravdu dobrý vtip, a pak se zachmuřila. „Aha, ty to myslíš vážně. I mezi námi jsou lidé, kteří takhle mluví. Většina z nich jsou šílenci. Ale tohle je šílený svět, takže jak mohu já někoho soudit? Kam zamíříme dál?“

Na tuhle otázku Thanos odpovědět nedokázal.

„To nevím jistě,“ přiznal. „Otec mi řekl, kde bych mohl zjistit víc o své skutečné matce, ale pak mi bývalá královna řekla, že by měla být někde jinde.“

„Dobrá tedy,“ odpověděla Jeva. „Musíme pokračovat. Takové zprávy od mrtvých by člověk neměl ignorovat. Nebo můžeme zamířit zpět k mým lidem. Uvítali by zprávy o naší flotile.“

Zdálo se, že ji vůbec netrápí představa, že by svým lidem musela podat také zprávy o tom, kolik Kostějů v bitvě zahynulo. Její pohled ale často zabloudil k Ceres. Sledovala ji s očividnou úctou.

„Je vším, čím jsi tvrdil, že je. Ať je mezi vámi cokoli, vyřeš to.“

V jejím podání to znělo tak snadno a prostě, jako by stejně snadné bylo i řešení. Thanos pochyboval, že kdy co bylo tak prosté.

„Snažím se.“

„Tak se snaž víc,“ nedala se.

Thanos by rád. Rád by šel za Ceres a řekl jí, jak moc ji miluje. Víc než to, chtěl by ji požádat o ruku. Měl pocit, jako by na to oba čekali celou věčnost.

Jeva mávla rukou. „Jdi. Jdi za ní.“

Thanos nevěděl co si myslet o tom, že ho tak odhání, ale musel uznat, že Jeva měla nejspíš pravdu v tom, že by měl jít za Ceres. Vyrazil tedy k ní a ostatním. Zjistil, že se tváří vážněji, než by čekal.

Její otec se k němu otočil a sevřel Thanovi ruku.

„Je dobré tě zase vidět, chlapče,“ řekl. „Kdybys nepřišel, mohlo by všechno dopadnout mnohem hůř.“

„Nějak byste si poradili,“ odporoval Thanos.

„Teď si budeme muset poradit společně,“ odpověděl Berin. „Zdá se, že každý tady chce plout někam jinam.“

Ceres při těch slovech přikývla.

„Bojepáni si myslí, že bychom měli jít do divočiny a nechat se najímat jako žoldáci,“ pronesla. „Sartes mluví o tom, že bychom se měli dostat na imperiální venkov. A já myslím, že bychom se měli dostat zpátky na Ostrov za mlhou.“

„Jeva navrhovala návrat k jejím lidem,“ pronesl Thanos.

„A ty?“ zeptala se Ceres.

Pomyslel na to, že by jí mohl říct o zemích s mlžnými horami, o své zmizelé matce, o možnosti ji najít. Pomyslel na to, že by mohli žít kdekoli. Kdekoli, společně s Ceres. Ale pak se podíval na Akilu.

„Půjdu kamkoli budeš chtít jít ty,“ řekl, „ale nemyslím si, že Akila přežije dlouhou cestu.“

„Mám stejný pocit,“ pronesla Ceres.

Thanos ji znal dost dobře na to, aby věděl, že už něco vymyslela. Překvapilo ho, že se ještě neujala vedení. Přesto ale dokázal uhodnout, proč to tak bylo. Naposledy, když velela, přišla o Delos. Nejdřív ji o něj připravila Stephania a pak nájezdníci.

„Je to v pořádku,“ pronesl Thanos a vzal ji za ruku. „Věřím ti. Ať se rozhodneš jakkoli, půjdu s tebou.“

Předpokládal, že nebude jediný. Ceresina rodina s ní také půjde a bojepáni přísahali, že budou s ní, i když mluvili o hledání dobrodružství jinde. A Jeva… no, Thanos si nemyslel, že ji zná dost dobře na to, aby dokázal odhadnout, jak bude reagovat, ale pokud by to chtěla, vždy ji mohli někde vysadit.

„Nemůžeme najít tu pašeráckou loď, která tě dostala do Delosu,“ pronesla Ceres. „I kdybychom věděli, kde teď je, nedohnali bychom ji. A pokud se pokusíme plout příliš daleko… myslím, že by to Akila nepřežil.“

Thanos přikývl. Viděl zranění, které První kámen způsobil jejich příteli. Akila přežil hlavně díky síle své vůle a potřeboval skutečného léčitele. A potřeboval ho co nejdřív.

„Kam tedy?“ zeptal se Thanos.

Ceres na něj pohlédla, pak se podívala po ostatních. Stále ještě vypadala, že ji děsí její vlastní slova.

„Je jen jedno místo,“ pronesla. Zvýšila hlas, aby ji slyšeli všichni lidé na lodi. „Musíme plout na Haylon.“

Její otec i bratr okamžitě zakroutili hlavami. Dokonce i někteří bojepáni vypadali nespokojeně.

„Na Haylonu nebudeme v bezpečí,“ pronesl Berin. „Když padl Delos, bude to jejich další cíl.“

„Pak jim musíme pomoct s obranou,“ nedala se Ceres. „Možná nám v tom tentokrát nebude nikdo bránit.“

To byla správná poznámka. Delos padl kvůli mnoha důvodům – obrovské šeropelské flotile, lidem, kteří nezůstali a nebojovali, kvůli nedostatku stability způsobeném Stephaniiným převratem. Možná to na Haylonu dopadne jinak.

„Haylon už nemá flotilu," podotkl Thanos. „Většinu svých lodí kvůli mně poslali na pomoc Delosu."

Trápil ho kvůli tomu pocit viny. Kdyby nepřemluvil Akilu, aby jim pomohl, spousta dobrých lidí by byla stále naživu a Haylon by měl prostředky na vlastní obranu. Jeho přítel by neležel zraněný na palubě a nečekal na záchranu.

„My… sami jsme se rozhodli jít," ozval se Akila ze svého místa.

„A pokud nemají flotilu, je to jen o důvod víc jim pomoct," prohlásila Ceres. „Vy všichni, přemýšlejte. Je to jediné přátelské místo v širokém okolí. Odrazilo Impérium, když bylo tak silné, že se Šeropel neodvážil ho napadnout. Potřebuje naši pomoc. Stejně tak i Akila. Plujeme na Haylon."

Proti tomu nemohl Thanos nic říct. A co víc, viděl, že ostatní se k jejímu nápadu přidávají. Ceres už byla taková. To její jméno přivedlo Kostěje, ne jeho. Byla to ona, kdo dokázal přesvědčit muže lorda Westa a všechny rebely. Pokaždé, když to udělala, ohromovala ho tím.

Stačilo to k tomu, aby ji Thanos následoval kamkoli chtěla jít – ať už na Haylon nebo kamkoli jinam. Snahu najít svůj původ mohl prozatím odložit. Záleželo jedině na Ceres. Na Ceres a na tom, aby zabránili škodám, které by Šeropel způsobil, pokud by se začal roztahovat i mimo Delos. Jak slyšel v přístavu v Závětří, nemělo jít o obyčejný rychlý nájezd.

„Pokud ale chceme do Haylonu," podotkl Sartes, „je tu jeden problém. Abychom se tam dostali, museli bychom proplout šeropelskou flotilou. Je to přece směr, odkud připlouvá, ne? A nemyslím si, že jsou všichni v delosském přístavu."

„Nejsou," souhlasil Thanos a vzpomněl si na to, co viděl v Šeropelu. Byly tam celé flotily lodí, které se teprve chystaly vyplout do Impéria. Flotily, které sloužily ostatním kamenům a které čekaly, až jak se situace vyvine, nebo shromažďovaly zásoby, aby se mohly zúčastnit plenění.

Jestliže se pokusí se svojí malou lodí plout přímo na Haylon, budou je šeropelské síly ohrožovat. Proplout bez povšimnutí by jim pomohla jen náhoda a Thanos si nebyl jistý, jestli by Ceres dokázala zopakovat jejich trik se zmizením.

„Budeme muset plout oklikou," řekl. „Budeme se držet pobřeží, než se dostaneme mimo trasy, kterými by mohli plout, a pak se přiblížíme k Haylonu z opačné strany."

Viděl, že ostatní nejsou z té myšlenky zrovna nadšení, a Thanos chápal, že to není jen kvůli tomu, že jim to zabere víc času. Věděl, co to znamená.

Jeva to pronesla nahlas.

„Když poplujeme tudy, budeme muset skrz Příšeří úžinu," řekla. „Možná by bylo lepší riskovat střetnutí s Šeropelem."

Thanos zavrtěl hlavou. „Jakmile si nás všimnou, dostanou nás. Takhle budeme mít alespoň šanci se jim vyhnout a proplout bez povšimnutí."

„Ale taky budeme mít šanci, že nás něco sežere," podotkla Kostějka.

Thanos pokrčil rameny. Žádná lepší možnost nebyla. Neměli čas plout jinam a nebyla ani žádná lepší cesta, kudy se tam dostat. Mohli buď riskovat plavbu Příšeří úžinou nebo jen tak sedět s rukama v klíně a čekat, až Akila zemře. A Thanos se rozhodně nechystal nechat svého přítele jen tak zemřít.

Ceres to zřejmě cítila podobně.

„Tak tedy Příšeří úžina. Vytáhněte plachtu!"

KAPITOLA PÁTÁ

Ulren, Druhý kámen, se blížil k pětiboké věži s chladným odhodláním muže, který naplánoval vše, co se bude v nejbližší době dít. Všude kolem vířil prach a popel ve svém obvyklém nekonečném tanci a nutil Ulrena si odkašlat nebo alespoň zakrýt ústa. Ulren to ale neudělal. Teď musel působit silně.

U dveří stáli strážní, jako vždy. Platilo je všech Pět kamenů, ale ve skutečnosti to byli Irrienovi muži. Proto před Ulrenem zkřížili svá kopí, aby mu, jako nižšímu kameni, připomněli, kde je jeho místo.

„Kdo přichází?“ zeptal se jeden.

Ulren se pousmál. „Nový První kámen Šeropelu.“

Na okamžik měl možnost si vychutnat šok v jejich očích. Pak z prachu vystoupili jeho muži a pozvedli kuše. Ulren neměl brutální sílu, kterou vládl Irrien, stejně tak neměl prohnané špiony jako Vexa, neměl Kasovo bohatství, ani vznešené Borionovy přátele. Měl ale dost jiných prostředků a teď, konečně, měl i odvahu je použít.

Líbil se mu pohled na letky šipek trčících z hrudí strážných. Po tom, co ho tolikrát zadrželi, cítil uspokojení z jejich smrti. Byla to drobnost, ale právě teď nastal okamžik, kdy si mohl takové drobnosti vychutnávat. Nastal okamžik, kdy se zmocní všeho, co kdy chtěl.

Pomocí svého klíče otevřel dveře a vstoupil do světla lamp ve věži. Co o městě vypovídalo to, že vzduch plný lampového kouře byl pořád lepší než vzduch venku? Přesto dnes Ulrenovi kouř voněl sladce.

„Rychle a nemilosrdně,“ řekl ženám i mužům, kteří ho následovali.

Jeho lidé se rozptýlili. Ostří zbraní měli začerněná sazemi, aby se neleskla. Když se jednou chodbou přiblížili strážní, zaútočili na ně a tiše je odstranili. Ulren se nezastavil, aby sledoval probíhající násilí a smrt. Právě teď na ničem z toho nezáleželo.

Vyrazil po zdánlivě nekonečně dlouhém schodišti vedoucím do nejvyšší komnaty. Stejnou cestou šel už tolikrát, ale vždy tam přicházel jako někdo podřízený. Druhý, třetí nebo i hůř. Ve městě, kde První z Pěti byla jediná pozice, na které opravdu záleželo.

V Ulrenových očích to byl skutečně krutý vtip. Všichni bojovali o možnost dostat se nahoru. Pět jich mělo pracovat ve vzájemné shodě, ale přitom všichni věděli, že První kámen je nejmocnější. Ulren se snažil stát Prvním kamenem, co si pamatoval.

Dával si pozor, i když si myslel, že mu tato pozice vždy náležela. Postupně získával moc, začal s rodinnými pozemky a časem k nim získával další. Staral se o své prostředky podobně, jako se zahradník stará o cennou květinu. Byl trpělivý, velice trpělivý. Vypracoval se až těsně k pozici Prvního kamene.

A pak se objevil Irrien a Ulren musel být znovu trpělivý.

Jak stoupal po schodech, kolem pokračovalo zabíjení. Služebníci v barvách Prvního kamene umírali, padali pod údery mečů Ulrenových lidí. Žádné zaváhání, žádné slitování. Šeropel byl zemí, kde dokonce i nevinně vypadající otrokyně mohla skrývat dýku a jen čekat na svoji příležitost.

Ze stínů vyrazil voják, Ulren s ním začal zápasit a snažil se získat převahu.

Muž byl silný, i když proti Ulrenovi hrál jeho věk. Cítil, že ho tělo bolí v místech, do kterých dříve, při zápasech v ringu, směle přijímal rány. Uvědomoval si, že otrokyně, které s ním dříve chodily téměř dobrovolně, teď odvracejí své zraky a skrývají zhnusení a zděšení. Také se mu stávalo, že vešel do místnosti a vlastně ani nevěděl, co tam chce dělat.

Neztratil ale nic ze svojí lstivosti. Využil setrvačnost útočícího muže, nastavil mu nohu a vší silou do něj strčil. Voják se zakymácel, klopýtl a pak se po hlavě zřítil ze schodů. Ulren si ho dál nevšímal, nechal ho svým válečníkům. Stačilo, že nepůsobil jako slaboch.

„Ve zbytku města jde vše dle plánu?“ zeptal se Travlena, kněze, který opustil svůj řád, aby mohl jít s Ulrenem.

„Ano, můj pane. Tvoji válečníci právě teď tvrdě zasahují proti Irrienovým lidem, kteří tu zůstali. Mnoho jeho obchodních partnerů se rozhodlo k nám přidat a ti, kteří ne, budou dobrou obětí bohům.“

Ulren přikývl. „To je dobře. Přiberte všechny, kteří se k nám chtějí přidat, a pak zjistěte, kdo má postranní úmysly. Se zrádci nechci mít nic společného.“

„Ano, můj pane.“

„Bohové,“ hekl Ulren, „mají ty schody někde konec?“

Kdokoli jiný by přemýšlel nad přesunem sídla šeropelské moci kamkoli jinam, jakmile by získal takovou možnost, ale Ulren věděl, že by to nebylo vhodné. V zemi, jako byl Šeropel, patřil respekt k tradicím k dalšímu způsobu, jak si udržet moc.

Dosáhl nejvyššího podlaží, kde sloužící a otroci připravovali ovoce a vodu a čekali na sebemenší pokyn od ostatních kamenů. Ulren před ně předstoupil a jeho válečníci se rozprostřeli kolem.

„Jsou tu nějací sloužící či otroci Prvního kamene?“ zeptal se.

Několik jich předstoupilo. Jak by také mohli udělat cokoli jiného? Irrien je opustil. Možná je tu chtěl mít, až se vrátí. Možná mu bylo jedno, jak skončí. Ulren přelétl pohledem ženy a muže, kteří před ním stáli. Věřil, že Irrien by si vychutnával strach v jejich očích. S Prvním kamenem strávil tolik času, že přesně věděl, jaký jeho rival je.

Ulrenovi ale byli ukradení. „Od této chvíle jste všichni mí otroci. Moji lidé rozhodnou, kdo z vás stojí za to, abych si ho ponechal, a kdo bude odveden do chrámů k obětování.“

„Ale já jsem svobodný člověk,“ ozval se jeden sloužící.

Ulren udělal krok kupředu a bodl ho dlouhou zubatou dýkou. Čepel prošla skrz mužův hrudník a vyšla zády.

„Svobodný člověk, který si zvolil špatnou stranu. Ještě někdo si přeje zemřít?“

Všichni ostatní poklekli. Ulren si jich nevšímal a přešel k rozměrným dvoukřídlým dveřím, za kterými se nacházela hlavní místnost rady. Vedly do ní i další vstupy, jeden pro každého z kamenů. Měly dokazovat jejich nezávislost. A rozhodně jim dávaly možnost utéct v případě, že by to bylo nutné.

Ulren si ale nemyslel, že by ostatní kameny utíkaly. Ne, pokud to provede správně. Dal pokyn svým lidem, aby se drželi zpátky a vyčkávali. Měl své způsoby. Takové, kterým Irrien nikdy nerozuměl, protože to byl tupý barbar, který přišel odnikud. Byla to výhoda, kterou měl Druhý kámen nad Prvním a hodlal ji naplno využít.

Pozvedl ruku a jeden z jeho sloužících mu podal tmavou róbu. Ulren si ji oblékl, kápi si ale nenasadil. Vyrazil ke dveřím a zakrvácenou čepel při tom stále svíral v ruce. Raději ať všichni jasně vidí, o co tu jde.

Přistoupil k jednomu z vysokých okem a zadíval se na město. Další prašná bouře způsobila, že nebylo téměř nic vidět. Přesto si ale dokázal představit, co se dole děje. Válečníci pročesávají ulice a zabíjejí ty, které tu Irrien zanechal. Za nimi prochází vyvolávači oznamující nastávající změny. Rváči vysvětlují obchodníkům, komu teď budou odvádět daně. Město dole se měnilo a Ulren se ujistil, že se změní v jeho prospěch.

I tak si ale dával pozor. Už jednou byl připravený se zmocnit křesla Prvního kamene. Připravil si nejsilnější žoldáky, nashromáždil tajemství, která mohl využít proti ostatním, a pak přišel nějaký povýšenec, který se zmocnil trůnu dřív, než to stihl Ulren.

Kdo byl První kámen tenkrát? Maxim? Thessa? Bylo těžké si je všechny pamatovat. Vláda nad městem v poslední době většinou netrvala příliš dlouho. Šlo ale o to, že se objevil Irrien a sebral to, co mělo být Ulrenovo. Ulren přežil jen díky tomu, že se s tím navenek smířil. Teď, když První kámen odplul, byl čas s tím něco provést.

Vstoupil do místnosti, kde obvykle Pět kamenů přijímalo svá rozhodnutí. Ostatní už tam byli, přesně tak, jak doufal. Kas si nervózně mnul vousy vyčesané do trojzubce. Vexa si četla hlášení. Borion se snažil tvářit statečně, ale jasně chápal, jakému problému čelí.

„Co to má být?“ zeptal se.

Ulren neztrácel čas zdvořilostmi. „Rozhodl jsem se vyzvat Irriena k boji o jeho místo.“

Sledoval, jak ostatní zareagují. Kas si dál mnul vousy. Vexa pozvedla obočí. Borion reagoval nejvýrazněji, ale s tím Ulren počítal. Před kolika vyzyvateli už Irriena varoval? Kolikrát pomohl Irrien Borionovi pokrýt jeho hráčské dluhy?

„Irrien tu není, nemůžeš ho vyzvat,“ podotkl Borion.

Jako kdyby k tomu byl nějaký precedens. Myslel si snad, že Ulren jako člen rady Pěti kamenů neznal všechny její možnosti.

„Pak by to mělo být ještě snazší, že ano?“ prohlásil. Vykročil, aby se posadil na Irrienovo místo.

K jeho překvapení mu Borion zastoupil cestu a tasil kord.

„A ty si myslíš, že se jen tak pasuješ na místo Prvního kamene?“ zeptal se. „Staroch, který zaujal svoje místo tak dávno, že si to už nikdo ani nepamatuje? Staroch, který zaujímá pozici Druhého kamene hlavně proto, že se jím Irrien nechce zabývat?“

Ulren se přesunul do volného prostoru, strhl ze sebe černou róbu a volně si ji omotal kolem ruky.

„Myslíš, že jsem na svém místě zůstal jen kvůli tomu?“ zeptal se. „Skutečně mě chceš vyprovokovat, chlapče?“

„Toužím po tom už hodně dlouho, ale Irrien mi to nechtěl dovolit,“ přiznal Borion. Zaujal soubojové postavení. Ulren se musel pousmát.

„Dávám ti poslední šanci,“ varoval ho Ulren, i když pravdou bylo, že Borion svoji šanci promarnil ve chvíli, kdy proti němu pozvedl zbraň. „Všimni si, že Kas a Vexa mají víc rozumu než ty a nemíchají se do toho. Odlož zbraň a zaujmi své místo. Možná bys dokonce mohl postoupit o úroveň výš.“

„Proč jen o jednu, když můžu zabít starocha a posunout se o tři?“ nedal se Borion.

Vrhl se kupředu a Ulren musel uznat, že byl rychlý. Ulren byl v mládí pravděpodobně rychlejší, ale to už bylo dávno. Měl ale spoustu času naučit se válečnickému umění a muž, který dokázal správně odhadnout vzdálenost, nemusel být rychlý. Zavířil svinutou róbou a omotal ji kolem Borionova kordu.

„To je všechno, co umíš, starochu?“ obořil se na něj Pátý kámen. „Špinavé triky?“

Ulren se při těch slovech zasmál a ještě než skončil, zaútočil. Borion byl dost rychlý na to, aby uskočil dozadu, ale ne dost rychlý, aby ho Ulren neškrábl na hrudi.

„Nepodceňuj triky, chlapče,“ poučil ho Ulren. „Muž musí využít všechny možnosti, které má k dispozici.“

Udělal krok zpátky a vyčkával.

Borion se rozběhl. Samozřejmě, že ano. Mladí tak reagovali vždycky, nechávali se unést svými emocemi. Nepřemýšleli. Rozhodně ne dost. Borion se pokusil Ulrena přechytračit pomocí falše, kterou už ale Ulren viděl snad stokrát. To byl problém mladých – mladí si vždy mysleli, že vymysleli něco, co jim pomůže. Přitom to ale pokaždé byl starý trik, který přivedl do záhuby už spoustu lidí.

Ulren ukročil stranou a když mladík provedl skutečný výpad, přehodil přes něj plášť. Borion hmátl po látce a pokusil se ji strhnout. V tu chvíli Ulren zaútočil. Dostal se Borionovi na tělo, sevřel jeho paži, přitáhl si ho tak, aby se nemohl bránit kordem, a začal ho bodat.

Prováděl to metodicky a soustavně, s trpělivostí, kterou získal v průběhu let strávených nespočtem soubojů. Viděl krev prosakující jeho pláštěm ovinutým kolem Boriona, ale nepřestal, dokud jeho protivník nepadl. Viděl už muže, kteří se vzpamatovali z horších zranění, takže nehodlal nic riskovat.

Zůstal stát a zhluboka oddechoval. Jako by nestačilo, že musel vyjít všechny ty schody. Měl pocit, jako by mu při zabíjení jeho soupeře měly prasknout plíce. Nedával to ale najevo. Přesunul se k Irrienovu místu a zastavil se těsně u něj.

„Má někdo nějakou námitku?“ zeptal se Kase a Vexy.

„Jen proti té spoušti tady,“ pronesl Kas. „Ale myslím, že se o ni postarají otroci.“

„Ať žije První kámen,“ pronesla Vexa bez jakéhokoli zaujetí.

Byl to okamžik jeho vítězství. Víc než to. Byl to okamžik, ke kterému Ulren směřoval celé roky. A teď byl tady a bylo skutečně zvláštní konečně usednout na místo Prvního kamene. Cítit pod rukama tvrdou žulu.

„Už jsem převzal Irrienova aktiva,“ oznámil Ulren. Mávl rukou Borionovým směrem. „Ale vy si klidně rozdělte ta jeho.“

Udělají to. Ulren o tom ani v nejmenším nepochyboval. Konec konců, tohle bylo jeho město.

„A samozřejmě budeme potřebovat Čtvrtý a Pátý kámen,“ doplnil Ulren.

Chtěl je tím navést, aby se posunuli o pozici výš. Ani jeden z nich to ale neudělal. Ponechali si místa, která si vybojovali, a nechali tak pozici Druhého kamene neobsazenou. Ulren si nebyl jistý, co si o tom má myslet. Příliš se mu to nezamlouvalo, i když chápal, že je k tomu vede strach. Nezpochybňovali jeho novou pozici, ale současně dávali najevo, že věc nepovažují za uzavřenou a že se nechystají jen tak podpořit jeho nové uspořádání.

Drželi se zpátky, jako se on držel zpátky, když se k moci dostal Irrien.

A co víc, chovali se, jako by to ještě nebyl konec.

KAPITOLA ŠESTÁ

Stephania se probrala a jediné, co vnímala, byla bolest. Zdálo se jí, jako by se celý svět smrštil do koule, která jí bolestivě svírala břicho. Měla pocit, jako by ji někdo rozerval na kusy… ale pak si uvědomila, že ji někdo skutečně rozřízl.

Už jen ta myšlenka ji přinutila znovu křičet, tentokrát tu ale nebyli žádní kněží ani válečníci, aby ji slyšeli. Jen nebe nad hlavou rozmazané závojem slz. Stephania si uvědomila, že ji vyvlekli někam ven, aby ji tam nechali zemřít.

Stálo ji spoustu sil zvednout hlavu a rozhlédnout se.

Když to udělala, okamžitě zalitovala. Všude kolem, kam až oko dohlédlo, se rozprostíraly haldy odpadků. Střepy hliněného nádobí, zvířecí kosti, sklo a spousta dalšího. Všechna městská špína se rozkládala na zdánlivě nekonečné pláni zoufalství.

V tu chvíli ucítila nepříjemný zápach, hutný a zdrcující. Uvědomila si, že v něm cítí i pach smrti, a všimla si pohozených těl. Ležela tu opuštěná, jako by o nic nešlo. Měla pocit, že v dálce vidí pohřební ohně. Pochybovala, že jde o elegantní pohřební hranice, nejspíš to byly jen jámy v zemi, do kterých se vhazovala čerstvá těla.

Stephania už věděla, kde je. Šlo o smetiště za městem, kde končila většina odpadků a kde ti nejchudší z nejchudších pátrali po jakýchkoli zbytcích, které mohli využít. Obvykle zde končila těla těch, kteří si nemohli dovolit pohřeb, případně oběti zabijáků.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.